

Roadbook

Artikkelforfatteren ved starten på Atlanterhavsveien

Fordi turkompis Frank kjører klassisk Kawa var Z1-treffet i Saltdal et av reisemålene på turen. Bildet viser Frank på en av fergene på Helgelandskysten.

Kalenderen viste 1. juli. Sommeren 2007 hadde så langt vært en våt affære sørpå. Vennegjengen inkludert tyske, engelske og svenske Kawa-frelste sjeler skulle til Nordkapp, før vi skulle samles på Z1-treff i Saltdalen. For å rekke opp og ned på tiden vi hadde til rådighet skulle vi kjøre Østerdalen og Sverige opp. To av oss tenkte at vi kanskje skulle finne en noe annen rute og møte de andre på treffplassen i stedet...

TEKST: KARI-ANNE SØRENG
FOTO: KARI-ANNE SØRENG/FRANK ANDERSEN

Valget falt på Atlanterhavsveien og videre oppover Kystriksveien (Rv17) langs Helgelandskysten til Bodø. Deretter ferge til Moskenes i Lofoten og et par døgn i rorbu før retur via Saltdalen og treffet. Som tenkt, så gjort.

Mandagen opprant ikke overraskende med pøsende regn, men da vi omsider var ferdig med jobb og pakking, var det et lite gløtt. Ikke av sol selvfølgelig, men et opphold i skybruddet. Vi slang oss på pakkhestene og dro nordover.

1. etappe: Lørenskog - Molde

Vi holdt oss på våt E6 opp til Lillehammer og første bunkring. Så fortsatte turen til Dovre og ny pause.

Fremdeles hadde det ikke regnet, men regnsprut fra veien gjorde at regndressen var på fremdeles. Dumt å tenke "det slutter sikkert snart - det begynner sikkert ikke å regne skikkelig" første dag på en 10 dagers MC-tur.

I Romsdalen kunne vi pakke ned regntøyet. Det var en enorm glede å cruise gjennom Romsdalen i deilig temperatur med to sykler i godt driv uten en eneste bil foran oss, ned mellom Trollveggen og frådende blågrønne fosser som skinte i solen. Solen var et uvant og hyggelig syn for oss sørboere og heldigvis skulle vi se mye til den i uken framover.

Vel framme på kaia på Vestnes på E39 for ferge til Molde, kom en Z1-entusiast ut av bilen og Frank og vedkommende snakket motor, streetfighters, lang kjøring på gammel sykkel, og alt det man snakker med fremmede med felles interesse om.

Det var da Frank så at den ene motorbolten som

helst skulle ha holdt fast motoren, hadde røket. Kanskje et problem for andre, men ikke for MC og Z1-folk. Man ringer bare sine likesinnede i nærmeste by, og problemet er løst.

Knut Ivar og kona møtte oss i Molde med hyggelig selskap og en erstatning for motorbolten som sikret oss videre reise neste morgen etter en kort natts søvn på Choice hotell. Vi rakk til og med å nyte synet av Romsdalsfjellene, men tok oss ikke tid til isklatrning denne gangen.

2. etappe: Molde – Verdalen

Strålende sol og litt vind lå over to glade mennesker på sykler ut av Molde denne morgenen. Begge syklene var igjen klare for turen over vakre Averøya. Vi tok oss ikke tid til å ta båt ut til Håholmen og Ragnar Torseths rike, men det kan sterkt anbefales. Prøv fiskesuppen eller bacalaoen der!

Så var det etappen kalt Atlanterhavsveien. Badet i sol kunne genseren kastes og bilder tas. Utrolig vakkert. Man skal vite at den ikke er så lang, men utrolig flott. Det kan være litt skuffende at den er over så fort.

Gjennom tiden har man jo blitt kjent med en del folk. Det beste med ferieturer i Norge, er at man kan besøke venner som bor langt unna. Vi stakk innom Bård i Skogn og kvelden og natten ble tilbrakt i Verdalen hos Tore og Gunn. Tore skulle også på Z1-treff senere i uken. Nydelig mat i hyggelig selskap i kveldsolen på terrassen, vaskemuligheter for syklene og gode senger. Ahh!

3. etappe: Verdalen - Sandnessjøen, langs Rv17, Kystriksveien

Strålende sol og ennå mer strålende veier førte oss ut gjennom grenselandet mellom Nord-Trøndelag og Nordland ut til havet på kystriksvei 17. Det at vi kjørte her før alle bobiler og andre turister var i gang, var noe som i sterk grad bidro til at hele turen ble fantastisk. Nesten ikke biler i vår retning og det fløt fint i godt MC-tempo. Masse å se på og fantastisk natur. Egentlig kan man bruke en drøy uke på denne etappen og stoppe på de ulike severdighetene. For vikinginteresserte finnes Sagagården i Sandnes og Vikingsenteret på Helgeland, det er skulpturlandskap, kirker, fiskevær og god mat.

Det skulle ikke vi se på denne gangen, vi kjørte

Klokka er 00:30 natt til 7. juni 2007 og midnattsola skinner over Lofoten

svingete veier i fint vær og ville rekke et par døgn i Lofoten. Over Brønnøysund og videre opp mot Tjøtta, Alstadhaug (Petter Dass), forbi de Syv Søstere før vi havnet hos finnen Kari Pekkala i Sandnessjøen. Han var en av arrangørene til Z1-treffet vi etter hvert skulle havne på. Det ble nydelig biff på motellet i enden av cruisestripa i byen og vi sov der også. God mat, god service og rent og ryddig.

4. etappe: Sandnessjøen - Bodø

Ut av Sandnessjøen begynte virkelig veien å bli morsom for motorsyklister. Det er ferger mellom alle oddene og halvøyene som Kystriksveien går over. Det betyr at du som motorsyklist med svingete veier som førsteprioritet, kommer først til fergeleiet, først av fergen, først til å kjøre de svingete veiene til neste fergeleie og først om bord i neste ferge. Gjenta dette 4-5 ganger og det blir skikkelig gøy! Man skal derimot ikke ha noen avtaler i andre enden av veien, for man kan se bort fra et par av fergetidene som står i ruteboken. - Nei, de er feil, de, fikk vi grei beskjed om etter å ha stått i 2 timer på Kilboghavn fergeleie. Noen steder er det mulig å kjøre inn i landet og rundt fergen hvis det haster, men da må man vite om tidene stemmer eller ikke. Man lærer!

Ta deg tid til å stoppe ved Svartisen. Den ligger der (inntil videre) som en enorm hatt over fjellene og speiler seg ned i fjorden. Flott utsikt mellom trærne som har vokst opp på nesten alle utsiktsplassene.

På vei mot Bodø var syklene hyllet godt inn i et halvt tett grått dekke av tidligere våt vei og grått tunnelstøv. Nå var de arbeidsjern og ikke utstillingsobjekter. Sykler skal brukes! Vi dro rett til fergeleiet Bodø - Moskenes og var heldige og møtte hyggelige fergemenn som tok oss med på den 4 timer lange fergereisen til Moskenes i Lofoten. Vi hadde snakket med andre som hadde fått høre at de pent måtte stille seg i kø som alle andre. Det hadde betydd å vente til i morgen, for her var det alt for mange til å komme med denne fergen.

Vi satt på dekk kl. 18.00 i shorts og nøt været og utsikten med noe utrolig kjedelig mat. At en ferge som frakter turister og fastboende i 4 timer gjennom noe av verdens vakreste kyststrekning ikke kan servere fersk fisk og lekker lokal mat i stedet for helt død lunken spagetti og tørre bagetter, er for meg en gåte. Vi nøt i hvert fall utsikten og sola som sto høyt på himmelen. Reisen var flott.

Lofoten

Vel av fergen kjørte vi sørover til Å for å titte. Ca 23.00 hadde vi funnet den ene robua som var ledig i Sørvågen like ved Å. Solen sto høyt, Frank var på matjakt med sykkel i over en time før han fant et sted som var villige til å smøre noen bagetter og selge noe drikke til ham. Litt greit å planlegge innkjøp hvis man ankommer et øyrike sent på kvelden. Klokken hadde passert ett, Frank hadde funnet mat, solen ga et rødlig skjær rundt oss, måkene skrek lavt og naboen var hyggelig. Lykke.

Neste morgen var det morgenbad i havet. Det holdt 15-16 grader, med andre ord samme temperatur som på Hvaler tidligere på sommeren. Sånt våkner man av. Frank var håndklepasser og kom med hjelpsomme vink om hvor det så ut til å være mulig å komme opp av havhelvetet igjen. (lokalt uttrykk)

Så var det tid for prøvekjøring av Lofotens veinett. JIPPI! Det tidligere omtalte veistøvet som nå dekket syklene ble ikke bedre av å kjøre tunneler i Lofoten, men det var også det eneste som ikke var på plussiden. Nyasfaltør tørr asfalt, svingete veier gjennom et fantastisk landskap med klar luft, høye fjell, fosser og forskjellige uttrykk på de ulike øyene. Her hadde en gruppe bobiler funnet veien også, men de kunne passeres. Noen interessante svinger der man i godt driv møter en italiensk bil i innersving

Fra nattlig spasertur på stranden

Tre Kawa Z1 innrammet av dramatisk Lofoten-natur. Legg merke til hvordan lysglorien "skjuler" føreren av sykkel nummer tre. Hadde ikke hjulpet mye med gul vest der!

eller liggende sauer må man regne med, men det gikk fint hver gang. Mange tunneler var kalde og mørke, men ikke kritiske.

Vi møtte som avtalt tre venner av Frank, Ole Bjørn, Per Roger og Anders som også skulle på Z1-treff. Nå

Overnatting i rorbu i Sørvågen, rett ved Å

var vi 3 klassiske Kawasaki'er, (to Z1000 og en Z900) en GSX1400 og en breddet Intruder som kjørte rundt i landskapet forbi høye fjell, lange hvite strender, gamle fiskevær, Trollfjorden og sauefylte svinger. Oppå satt 5 smilende sjåførere, Anders på Intruderen hadde nedskrap i hver sving. Vi kjørte selvfølgelig hele dagen. Det var derfor vi var her. Etter å ha sett VGs forside der halvparten viste pent vær nordpå og andre halve viste regn sørpå, skjønte vi til fulle hvor heldige vi var, tok litt solfaktor på nesene og smilte lykkelig.

Den maten vi savnet om bord i båten, fant vi til gjengjeld i Lofoten. Kjøreturen gikk via Henningsvær

Vakre klassiske Kawa'er på rekke og rad

("en ekte lofottorsk jeg er") der vi inntok en nydelig fiskesuppe i solen i shorts. Etter å ha kjørt hele veien opp til Trollfjorden og ned igjen via Nusfjord og Ballstad, ble det nydelig sjømatymfoni for 4 og en etterlengtet biff til femtemann. Ca kl. 01.00 var vi via de flotte strendene og så sol-ned-og-oppgangen og tok typiske "Kawa i solnedgang" og "Suzuki i solnedgang" bilder. Usigelig vakkert.

Sent på kvelden bar det til rorbua med alle fem for en liten vin og en øl på terrassen. Denne dagen kommer til å ta meg gjennom mang en regntung høstdag!

5. etappe: Moksnes - Saltdal

Vi skulle tross alt på treff, så vi tok båten Moskenes - Bodø og valgte å kjøre ned forbi Saltstraumen igjen, stoppet i nesten 30 graders varme for å spise litt og kjørte videre over rv.812 til Saltdal. Her var det slitte veier med hele saueflokker liggende i noen svinger, men etter å ha øvd litt på dette i Lofoten, gikk det heldigvis smertefritt både for motorsyklister og sauer.

Treffet var som treff skal være med artige innslag, god musikk, glade mennesker og åpen bar med matserving hele døgnet. Alt foregikk på jordet til Elias, der det var bygget opp en flott paintball-bane med toaletter, og kiosk. Kjempebra! Takk til Tony, Kari, Elias, Are og Morten, samt de andre som bidro til å gjøre dette til et kjempebra treff.

65 registrerte treffdeltakere og 15 partyfolk som kom innom treffet, bidro med humør og liv. Alternative treffleker som burning med traktor og harving med snøscooter slo an blant de fremmøtte.

6. etappe Saltdal - Stjørdalen

Hjemover, hjemover, via Mo i Rana og ned Namdalen, fremdeles i pent vær. Kjøredag.

7. etappe: Stjørdalen - Lørenskog

Etter Berkåk på E6, måtte vi finne fram regndressene igjen. Det hadde så vidt begynt å dryppe og det var litt for langt hjem til å håpe det beste. Veiene var glatte og svarte - nylagt asfalt.

Så bar det oppover og himmelen ble mørkere og mørkere. Ved veikillett der E6 går videre mot Oppdal og rv3 går mot Tynset, var himmelen svart nedover langs E6 og nyasfaltert glatt asfalt.

Vi svingte mot Tynset som vi hadde planlagt. Fremdeles hadde vi bare hatt lett yr og våt veibane, men ikke noe skikkelig regn. Det kom derimot mens vi satt i Hanestad ved Rendalen og ventet på maten. Det ble en hurtigsprint for å få inn hansker og hjelmer, det slo nemlig opp fra bakken. Innen vi var ferdige med maten, hadde det sluttet å regne igjen. Timing er viktig.

Vel hjemme var det klart at vi hadde unnagjort drøye 3350 km hvorav under 4 minutter var i regn. Sommeren 2007, den var fin den!